

[Indenrigsministeren.]

rede i fredstid at have udvalgt sig og helst indrettet sig et beskyttelsesrum i en kælder.

Ved bedømmelsen af værdien af beskyttelsesrum som led i et civilforsvar vender jeg på ny tilbage til det, jeg sagde om relativiteten. Vi må indstille os på, at der ikke i krig kan skabes fuld sikkerhed. Beskyttelse imod en fuldræffer kan der ikke være tale om, og det krav måtte man for øvrigt allerede frafalde under den anden verdenskrig. Det er imidlertid muligt ved overkommelige midler at skabe beskyttelsesrum, som giver en rimelig beskyttelse imod radioaktiv stråling, varmestråling, sprængstykker og nedstyrtende bygningsdele.

Lad mig sammenfatte det, jeg her har udtalt angående værdien af at træffe sikkerhedsforanstaltninger overhovedet, ved at gentage, at den risiko, der består for en total skade, ikke må forlede os til at undlade at træffe sikkerhedsforanstaltninger, som kan være af afgørende betydning for mindre skader.

Hvad dernæst angår de konkrete klagepunkter, vil jeg gerne indledningsvis pege på, at folkepjecens formål i første række har været at opfordre befolkningen til at gennemtænke den situation, at beredskabsforanstaltninger en dag kan blive nødvendige, og at det da kan komme til at afhænge af hver enkelt af os, om vi er forberedt, og ikke alene forberedt, men kender de beskyttelsesmuligheder, der er. De råd, som pjecen i så henseende indeholder om indretning af beskyttelsesrum og om nødforstyringer o. s. v., kan og skal kun være vejledende, og det står selvfølgelig enhver af os frit at træffe de forholdsregler, som vi skønner stemmer bedst med vort behov og med vore muligheder i øvrigt.

Jeg kunne i den forbindelse have lyst til at vende tilbage til det, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen udtalte om at gøre sit hjem ubeboeligt for at sikre sig et beskyttelsesrum. Meningen er selvfølgelig ikke, at vi i dag skal lægge sandsække i stuerne, så at vi ikke kan opholde os dér, men pjecen har ønsket at henlede opmærksomheden på den mulighed, der er for i påkommende tilfælde at sikre den underliggende kælder.

Som den højtærede statsminister oplyste, er de givne råd og anvisninger baseret på

et samarbejde mellem sagkyndige herhjemme, suppleret med oplysninger, som vi har indhentet fra udlandet, hvor disse spørgsmål efter aftale mellem de forskellige nationer har været gjort til genstand for forskning og undersøgelse til gavn for alle, der er interesserede. Den kritik, der under den sidste måneds debat har været fremført mod indholdet af disse to pjecer, har jo været omfattende, og man kan vel også sige, at den har været varieret, strækkende sig fra kritik i forbindelse med favorisering af en enkelt levnedsmiddelforretning til kritik over for forslagene om indretning og ventilation af et enkelt beskyttelsesrum.

Jeg skal ikke her komme ind på de enkelte klager, men nøjes med at omtale det kritikpunkt, som især har optaget diskussionen, og som vel også nok, hvis det er begrundet, er det alvorligste, nemlig professor Holger Møllgaards påstand om, at beskyttelsesrummene i den foreslåede form er uegnede som opholdssted for mennesker ud over en kortere periode.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen mente at burde afstå fra at dømme i den strid, der herom er opstået mellem professor Møllgaard og civilforsvarsstyrelsen, og jeg må for mit vedkommende indtage det samme standpunkt. Ingen af os, hverken jeg eller det ærede medlem, går jeg ud fra — jeg har det i hvert fald ikke — har forudsætninger for at dømme. Jeg anser mig selvfølgelig heller ikke for kompetent til at besvare det spørgsmål, som det ærede medlem rejste, om, hvor tætte beskyttelsesrummene bør være for at kunne holde det radioaktive støv ude. Jeg vil blot pege på, at professor Møllgaards påstand om rummenes uegnethed som opholdssted for mennesker ikke står uimodsagt, idet andre sagkyndige har udtalt sig herimod. Efter den uro, professor Møllgaards indlæg har vakt, har civilforsvarsstyrelsen anmodet mig om at foranledige, at den fremsatte kritik må blive underkastet en sagkyndig bedømmelse. Jeg er enig med styrelsen i, at der ikke bør kunne herske tvivl om rigtigheden af de anvisninger, der gives befolkningen i en publikation som folkepjecen. Derfor har jeg i går nedsat et udvalg bestående af professorer ved Københavns universitet og landbohøjskolen samt andre særligt sagkyndige, som jeg har bedt om at gennemgå professor